

HABIBI - SCENE 5 – AFTENKOR

(Note: I scenen møder man *Sara*, *Saras mor*, korlederen *Mette* og *krigsveteranen*. I scenen er der tekst på "arabisk". Denne tekst er skrevet som lydskrift og ikke på korrekt arabisk)

(I entréen)

Mor: Ej, Sara! Du kan ikke tage til kor når du er syg!

Saras mor er bekymret

Mor: Bliv nu hjemme og hvil dig, skat!

Sara tager sine støvler på

Mor: Der sker da ikke noget ved, at du springer én enkelt øveaften over?

Hun tager sin jakke på

Mor: Det er jo ikke livet om at gøre!

Åbner hoveddøren

Mor: De skal da nok klare sig uden dig!

Sara vender sig om mod sin mor.. **(ryster på hovedet)**

..og lukker døren efter sig.

Og så løber hun. Hun må ikke komme for sent. De andre regner med hende. Hun må ikke svigte dem.

(Ved skolen)

Han trækker hættten op over hovedet, mens han sniger sig henover skolens parkeringsplads. Hans hjerte banker. Han glæder sig. Han kan slet ikke vente med at høre hende synge igen. Så nærmer han sig det åbne vindue. Stiller sig så ingen ser ham, kigger forsigtigt ind. –Jo, de er der! Alle pigerne står på rad og række - men hendes plads - forreste række midtfor - er tom!

Og nu kan han høre korlederen hæve stemmen.

Mette: Er der nogen, der har set Sara?

Okay. Hun hedder altså Sara.

Pigerne siger, de ikke ved, hvor hun er. Han kan mærke sit hjerte hamre hårdt mod brystet. Der må ikke være sket hende noget.

Korlederen klapper i hænderne:

Mette: Piger! Hør her! Det er vigtigt, at I kommer til tiden. Om 5 dage har vi koncert for hele byen. Og flygtningecentret er også inviteret.

Han ser, hvordan uroen breder sig blandt pigerne. ”Jamen, de forstår jo ikke dansk,” råber en af dem en. En anden begynder at græde: ”Så bliver vi jo til grin igen!” En pige rækker hånden op og siger, at så skal de i hvert fald synge på engelsk.

Mette: Engelsk! Vi er pigekoret ØRENLYD. Vi synger på vores modersmål dansk! Det er et smukt og stærkt sprog! – Så taler vi ikke mere om det! Vi tager den fra ’broen’. Takt 47!

(Gør klar til at sætte koret i gang)

Døren går op. Alle vender sig om. Det er Sara. Åh, godt! Hun er OK! –Eller er hun?

Han ser hun finder sin plads mellem sine to veninder. Korlederen peger på Sara:

Mette: Nå! Hvad siger man så, når man kommer for sent?

Sara: Aff... (*undsk...*)

Mette: Affornoget? Hvad siger man, Sara? Nå, man siger åbenbart ikke noget. Takt 47! (**sætter koret i gang**)

Kor (**indspillet**).....

Hvad sker der – hvorfor synger hun ikke? Hun står der bare.. helt stift.

Korlederen råber at hun skal synge, men hun synger ikke.

Korlederen tager sig til hovedet:

Mette: Stop! (**Kor fader ud**) Hvad laver du? Kan du ikke huske teksten Sara?

(Sara nikker) Betyder det der ja? **(Sara nikker)** Godt! Så prøver vi igen. Fra det samme sted, takt 47!

Mette: (Sætter koret i gang igen)

(Kor spiller)

Mette: Kom så Sara... syng så! Nej! Stop! (Kor ud) Er du ude på at ødelægge det for os andre eller hvad!

Nej, nej, nej, hvad sker der? Hun må ikke råbe sådan af Sara. Det gør helt ondt i ham, og nu ser han, hvordan Sara rækker ud efter sine veninders hænder... men de trækker sig væk. Det gør man bare ikke... Man efterlader ikke sin kammerat alene... Og korlederen, hun bliver ved med at råbe:

Mette: Så sig dog noget, Sara!

Sara: Anna ma finé! (Jeg kan ikke)

Mette: Hvad?

Sara: Anna ma finé! (Jeg kan ikke)

Mette: Hold op med det pjat og tal ordentligt!

Sara: Bas ma finé.. (Men det kan jeg ikke..)

Hun taler arabisk. Ma finé. Han kan høre, hvor ulykkelig hun er. Han forstår hvert et ord.

Sara: Bé saraha, ma arref lææ anna hææk... (Helt ærligt! Jeg ved ikke, hvorfor jeg er blevet sådan..)

Hun ved ikke, hvad der sker med hende.

Sara: Anna ma finé ahhke Dinamarrqua.. (Jeg kan ikke tale dansk mere..)

Hun kan ikke længere tale dansk..

Sara: Wå mesch arræf lææ.. (Og jeg ved ikke hvorfor..)

..og hun ved ikke hvorfor..